

Kdyby to všechno skončilo takhle, tak by to bylo smutné. Ale ono to takhle neskončilo. Barbora najednou uviděla veliké světlo a uslyšela andělské zpěvy. Najednou k ní přicházel veliký zástup lidí, včele s Pánem Ježíšem a Panenkou Marií. Pán Ježíš jí sejmul pouta z rukou, všichni ji objímali a chválili ji za její statečnost. A protože v nebi se neodpočívá, dostala tato statečná a odvážná dívka na starost spoustu duší.

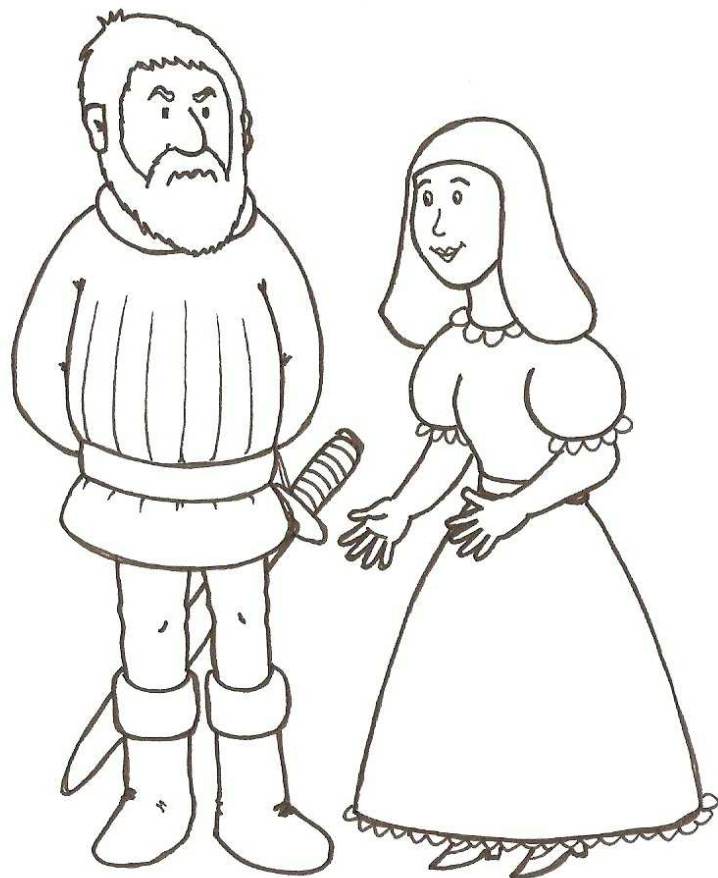
Svatá Barbora patří mezi nejvýznamnější pomocnice v nouzi, je ochránkyní dívek, zajatců, stavitelů věží, horníků a také patronkou dobré hodinky smrti.

Svatá Barboro, oroduj za nás.

Mučednice Barbora

Pro svou dceru Barbaru sepsal a nakreslil
Jan Brázdil

Kdysi dávno žila v Nikomédii, ve městě, které se dnes jmenuje Izmid a leží v Turecku, dívka Barbora. Pocházela ze šlechtického rodu a její otec se jmenoval Dioskuros. Barbora se dozvěděla o křesťanství a zamilovala si Ježíše Krista. Její otec ale křesťany přímo nenáviděl. A když zjistil, že se Barbora zajímá o křesťanství, nechal ji zavřít do věže.

„Tady budeš tak dlouho, dokud se ti ty nesmysly nevykouří z hlavy“, řekl své dceři.

Cestou do věže si Barbora utrla ratolest – větvičku s poupátký. Ve věži jí pak větvička krásně rozkvetla. Pro Barboru to byl důkaz, že Bůh je s ní a neopouští ji ani v temné komnatě věže.

Protože ani po těžkém mučení se Barbora nezcala své víry, byla odsouzena k trestu smrti. Jejím popravčím se měl stát přímo její otec. Ale ve chvíli, kdy napřáhl meč, aby vykonal svůj hrůzný čin, zvedla se země a Barboru přikryla. V té chvíli z nebe udeřil blesk a Dioskuros padl k zemi mrtev.

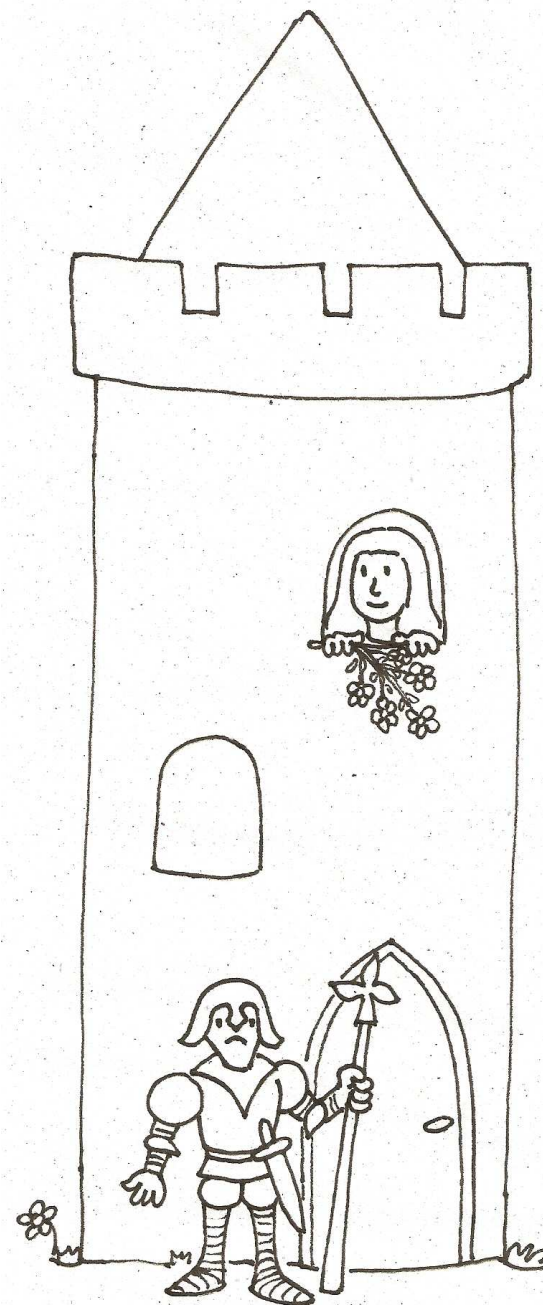
„Pokud se nevzdáš křesťanství zůstaneš tady u nás ve vězení. A naše vězení to není takové pohodlí jako ta tvoje věž. Tady se spí na slámě spolu s krysama, o chlebu a o vodě“, řekl Marcián.

„Nevzdám“, odpověděla Barbora.

Po nějaké době, kterou Barbora strávila ve vězení, ji znovu přivedli před soudce Marciána.

A protože znovu odmítla vzdát se křesťanství, musela podstoupit kruté mučení – bičování a pálení pochodněmi.

Když dívka Juliana uviděla Barbořinu statečnost sama se také přihlásila ke křesťanství.

Dioskuros musel odcestovat za obchody, ale Barboru nechal zavřenou ve věži. Přesto se jednomu knězi v převlečení za lékaře podařilo k Barboře dostat.

„Barboro chceš přijmout křest?“, zeptal se jí.

„Ano chci“, odpověděla statečná dívka.

„Barboro, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen“.

Když se Dioskuros vrátil z cesty, zjistil, že věž, kde nechal svoji dceru zavřenou, má nyní tři okna.

„Tak doufám, že už jsi přišla k rozumu. Ale co to třetí okno. Pokud si vzpomínám, tak když jsem odjížděl, měla ta věž jen dvě okna?“, zahřměl Dioskuros.

„Nechala jsem zbudovat třetí okno, aby mi ta tři okna připomínala Boží Trojici – Boha Otce i Syna i Ducha Svatého“, odpověděla Barbora.

„Cože! Křesťanství v mém domě a přímo u mé dcery! Tak to ne!“

A Dioskuros odvedl Barboru k soudci Marciánovi.

